

Lara Distopik Roman 14

– Mustafa ESER · 11 Mart 2024

Kartal Binbaşının nerede olduğunu bilmiyordu. İkisini varoş bölgesine getiren adamla gitmişti. Tavanı seyrederken uyuya kaldı. Kaç saat uyuduğunu bilmiyordu. Karavanın kapısı yumruklanınca korkarak uyandı. Yataktan fırlayıp kapıyı açtı. Gelen Bit'ti.

-Tiran seni çağırıyor Lara. Simyacı tiranın yanında.

-Birkaç dakika bekle, diyen Lara kapıyı kapattı.

İhtiyacını gördükten ve yüzünü yıkadıktan sonra karavandan çıktı. Bit'i takip etti. Yol boyunca solgun yanan lambaların altında ne kadar yürüdüler fark etmedi. Bit'in geldik diyerek eliyle işaret ettiği yer biri merkezde beş tanesi çevresinde karavanların olduğu bir meydanlıktı. Bit beklerken ortadaki karavanın açık kapısından içeri girdi. Burası varoşun hakim ve sahipleri olan Tiran'ların toplantı yeri idi. Lara yaklaştığı karavanın açık kapısından içeri girdi. Karavanın içi tamamen boşaltılmış, toplantılar için her yere koltuk ve sandalyeler yerleştirilmişti. En baş tarafta saçları sakalları birbirine karışmış göbekli beş kişi bekliyordu. Yanlarında annesi vardı. Lara'nın hemen ardından Kartal Binbaşı karavana girdi. Yanındaki pis koltuğa oturdu. Tiranların ortasındaki adam konuşmaya başladı. Bakışları Simyacı'nın üstündeydi. İşaret parmağını Lara'ya uzatıp sordu.

-Senin adın ne?

-Lara.

-İlginç bir isim. Peki sen?

-Kartal.

-Simyacı bunlara kefil olduğun doğru mu?

-Doğru Tiran, kefilim.

Tiran'ın bakışları şimdi üstlerindeydi.

-Lara ve Kartal varoşun kurallarını biliyor musunuz?

-Biliyoruz.

-Otobüs kullanmayı biliyor musun Kartal?

-Kullanırım.

Baş Tiran kirli sakalını kaşdı. Ayakta bekleyen adamına seslendi.

-Kartal'a otobüslerden birinin anahtarını ver, kuralları anlat. Lara yarın sabah 07 de yola çık. Limana gideceksin. Unutmamanız gereken en önemli kural varoşun sahibi biziz yani tiranlar. Kim olduğunuz buraya niçin geldiğiniz umurumda değil. Sorunsuz çalışın hayatta kalın. Anlaşıldı mı?

-Anlaşıldı.

-Anlaşıldı.

Baş Tiran eliyle çıkın işareti yapınca konuşmadan çıkıp karavanlarına döndüler.

Lara ertesi sabah saat 07 de hazırlanmış olarak karavanın önüne çıktı. Annesinin verdiği kalın kaban, pantolon ve eldivenleri giymişti. Varoş bölgesindeki kadın ve erkekler her gün otobüslerle çalışmaya

giderlerdi. Özerk Bölge limanı yoğun çalışan bir limandı. Erkekler yük indirme ve yükleme işlerini yaparken kadınlar temizlik işini yapıyorlardı.

Lara sabah 08 akşam 18 arasında limanda çalıştı.

Asya Kuzey hükümetinden dünyanın geri kalanına, Asya Doğu hükümetinden dünyaya yük taşıyan bütün gemiler Özerk Bölge limanına uğrar ve yük boşaltırdı. Limana indirilen konteynerler devasa depolara boşaltılır görevliler tarafından kabulleri yapıldıktan sonra ya şehre gönderilir veya Avrupa hükümetlerine gönderilmek için tren istasyonuna sevk edilirdi. Çoğunlukla 24 saat çalışan limanda yüzlerce kişi çalışıyordu. Her iki saatte bir otobüsler limana insanları götürüyor, vardiyası bitenleri geri getiriyordu.

Lara bu tür bedeni çalışmalara alışkın değildi ama adapte olma kabiliyetinin mükemmel olduğunu düşünürdü her zaman. Uzun saatler boyunca elinde paspasla temizlik yapmak ve tuvaletleri temizlemekten elleri su topladı. Dikkatini çeken en önemli şeyse kadın ve erkeklerin yüzlerine yansımış umutsuzluk oldu. İnsanların yüzü gülmüyor, birbirleriyle konuşmuyorlardı. Konuşmadan çalışıyor, konuşmadan karınlarını doyuruyorlardı. En ilginç konuşmadan anlaşabiliyorlardı.

Yüzlerinden, gözlerinden umutsuzluk akan, yaşam enerjisini kaybetmiş bu insanlarla yapılacak bir eylem bu insanları öldürtmekten başka bir işe yaramazdı.

Yetiştirilme amacı insanları korumak olan Lara gibi biri için sonucunu bile bile bir eylem planlamak veya yapmak imkansızdı.